'Αριθμὸς 14. 'Οκτώβριος 1891.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς ροδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ
ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ
ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδ. 13).

« Ἡ θέσις μου κατήντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀφόρητος· εἰς μάτην ὁ νοῦς μου προσεπάθει νὰ εὕρῃ διέξοδόν τινα. Ἐπείσθην ἐν τέλει ὅτι μόνος δὲν ἠδυνάμην τίποτε· ἀλλ' εἰς τίνα ν' ἀπευθυνθῶ, νὰ τὸν ἐπικαλεσθῶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνδρομὴν ἢ ἀνακούφισίν μου ;

« Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτε περιήρχοντο εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπεκαλοῦντο τὸν Ὄσιριν, τὴν Ἴσιδα, τὸν Πτὰχ καὶ τόσους ἄλλους, ἀλλ' αἱ θεότητες αὗται μ' ἐφαίνοντο ταπειναί. Ἀνεμιμνησκόμην τῶν λόγων τοῦ Μωϋσέως ὅτι οἱ ἐκ ξύλων καὶ λίθων ὄγκοι, οὓς ἐλατρεύομεν ἦσαν ἀνίκανοι νά μας βοηθήσωσι καὶ δὲν ἠδυνάμην φεῦ! νὰ ἐννοήσω τὸν μέγαν *Ἕνα*, δημιουργὸν τοῦ παντός, ὃν ἐμνημόνευον τὰ μυστήρια. Διενοούμην τὸν Ἰεχοβάχ, τὸν Θεὸν τοῦ Μωϋσέως, τὸν ὁδηγήσαντα τοὺς Ἑβραίους ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔδειξε τοιαύτην αὐστηρότητα, χαρακτῆρα οὕτωσὶ ἐκδικητικὸν εἰς πᾶσαν παρακοήν, ὥστε τὸν ἐφοβούμην. Ὁ Ἰεχοβὰχ θὰ ἐξεδικεῖτο ἀναμφιβόλως κατ' ἐμοῦ ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ μου ἐγκαταλιπόντος τὸ ἑβραϊκὸν στρατόπεδον· αὐτὸς βέβαια θὰ μ' ἐνέπνευσε νὰ φονεύσω τὴν Σμαράγδαν, αὐτὸς ἀπέστειλε τὸν ὄφιν νά με δήξῃ ἵνα με ἀφυπνίσῃ.

« Ὄχι! εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, τὸν ἀδυσώπητον, τὸν λέγοντα *ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος* καὶ εἰς ὃν ἡμάρτησα, δὲν ἐτόλμων ν' ἀποταθῶ· ἀλλὰ μήτοι δὲν ἐξύβρισα ἐπίσης καὶ τοὺς θεοὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἀπαρνηθεὶς αὐτοὺς χάριν τοῦ Ἰεχοβάχ; Καὶ αὐτοὶ ἄρα θὰ μ' ἀπέκρουον...

« Ἠσθανόμην ἐμαυτὸν τρομερῶς δυστυχῆ· ἐπόθουν ἀνακούφισίν τινα, ἀλλὰ τίνα νὰ ἐπικαλεσθῶ ἵνα ἐπιτύχω αὐτήν; Τὸ ἠγνόουν, διότι ἠσχυνόμην νὰ παρακαλέσω τὰς ἀπαρνηθείσας θεότητας.

«Ἐν τῷ ἀπελπισμῷ μου ἀνεμνήσθην τῆς ἡδυπνόου ὀπτασίας ἣν ὁ Μωϋσῆς μᾶς εἶχεν εἴπη ὅτι ἦτο ἡ ὁδηγός του καὶ ἥτις τὸν συνεβούλευε τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ὑπομονήν, τὸ ἀποτάσσεσθαι τῇ σκληροκαρδίᾳ... Ἐνεθυμήθην ὅτι τὸ ὄνομά της ἦτο Χρίστνα—Χριστός· ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ ᾖ αὐστηρός, ἐκδικητικὸς ὡς ὁ Μέγας Θεὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ· ἀμέσως ὅλαι μου αἱ ἀμφιβολίαι διεσκεδάσθησαν, ἡ ἀλαζονεία, ἡ ἰσχυρογνωμία μου διελύθησαν, διότι πρὸς αὐτὴν τὴν θεότητα δὲν εἶχον ἁμαρτήσει.

«Συγκεντρώσας λοιπὸν ἅπασαν τὴν βούλησίν μου προσηυχήθην πρὸς αὐτόν: «Βοήθησόν μοι, ἀνακούφισόν με, ἀγαθὴ θεότης· δὲν εἶμαι ἐκ τῶν σῶν, ἀλλ' ἀείποτε σὲ ἐσεβάσθην· εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου, συγχώρησόν μοι»...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΥΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΑΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΗΘΗ

«Γελῶμεν μὲ τὴν μητέρα τοῦ ναυτικοῦ Jack, τὴν χάσκουσαν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ υἱοῦ της, τοῦ ἰδόντος καὶ περιγράφοντος τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ πετῶντας ἰχθῦς, τὴν θεωρήσασαν μὲν τὴν διήγησιν ταύτην προσβλητικὴν κατὰ τοῦ νοὸς καὶ τοῦ λογικοῦ της, παραδεχθεῖσαν ὅμως ὡς ἀληθῆ καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως τὸν μῦθον ὃν ὁ υἱός της ἔπλασεν ἀστείως, ὅτι δηλ. εὗρεν ἐν τῷ βυθῷ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἕνα τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος τοῦ Φαραώ, ὃν τροχὸν εἶχε δῆθεν ἀνελκύσει διὰ τῆς ἀγκύρας τοῦ πλοίου του. Πόσαι τοιαῦται γραῖαι λαδίδες μεταξὺ τῶν ἐπισήμων σοφῶν καὶ τῶν ἐγγραμμάτων! Πόσον συχνὰ ἀπαντᾶται αὐτὸ τὸ φαινόμενον μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Ἰνστιτούτων! Φεῦ! Πόσας τοιαύτας γραίας λαδίδας γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς μεταξὺ τῶν καθηγητικῶν ἑδρῶν, μεταξὺ τῶν διαφόρων σοφῶν σωματείων, τῶν ἐφημεριδογράφων, τῶν περιοδικογράφων! Ἀδύνατον νὰ εἰσαγάγωμεν ἐν τῇ ταλαντευομένῃ αὐτῶν κεφαλῇ τὴν ἰδέαν τῶν πετώντων ἰχθύων. Τινὲς δ' αὐτῶν μάλιστα κλείουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ἴδωσι τοὺς πετῶντας ἰχθῦς ὁπόταν ἡμεῖς τοὺς παρουσιάζωμεν πρὸς ἐπιμαρτυρίαν τῶν λόγων μας, γράφουσι δὲ ἀκροχόλως κατὰ τῶν βλεπόντων τοὺς πετῶντας ἰχθῦς!

Eug. NUS

ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΘΩΩΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1869 ἐδικάζετο ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὁ φωτογράφος Mumler ὡς ἀγυρτικῶς καὶ αἰσχροκερδῶς φωτογραφῶν δῆθεν πνεύματα. Ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως Townsend ἀπέδειξε διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ πελάτης του ἐξήσκει εὐσυνειδήτως τὸ

ἔργον του, προκαλέσας οὕτω τὴν ἀθώωσίν του. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησε καὶ ταῦτα : «Εἰς μάτην ἀντιτάσσονται διὰ τῶν τοιούτων μέσων οἱ κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ἐχθρικῶς διακείμενοιν, καθότι κατὰ τὰς στατιστικὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν πνευματιστῶν εἶνε ἄπειρος. Ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις ἐπὶ κατοίκων εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίων, τὰ ἕνδεκα ἑκατομμύρια τυγχάνουσι πνευματισταί».

Τοιαύτη ἡ κίνησις τοῦ Πνευματισμοῦ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του. Εὐνόητος ἤδη ἡ κίνησις αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν ἑτέρων εἴκοσι δύο ἐτῶν.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐμφανιζόμενον ἐν ὑλικῷ σώματι καὶ ἐργαζόμενον ἐνῷ αὐτὸς κοιμᾶται.

«Συνέβη μοι ἐσχάτως ἐργασία τις ἀπορροφήσασα ὅλας μου τὰς ἡμέρας καὶ μέρος τῶν νυκτῶν μου. Τὴν τελευταίαν νύκτα, τὴν προηγουμένην τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας καθ' ἣν ὤφειλον νὰ παραδώσω τὸ ἔργον, ᾐσθανόμην ἐμαυτὸν τόσῳ κεκοπιακότα, τόσῳ ἐξηντλημένον, ὥστε ἔπασχον. Εἰργαζόμην ἐπί τινος τραπέζης ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου· δεξιᾷ ἦτο θύρα συγκοινωνοῦσα πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς οἰκοκυρᾶς μου. Αὕτη μοὶ ἐσύστησε ν' ἀφήσω τὴν θύραν ἀνοικτήν, ἵνα δυνηθῇ νά με ὑπηρετήσῃ τὴν νύκτα, ἂν εἶχον ἀνάγκην πράγματός τινος· διότι, ἔλεγε, τῇ ἐφαινόμην λίαν κεκοπιακώς. Εἰργάσθην μέχρι τοῦ μεσοσονυκτίου, ἀλλὰ τόσῳ ἐκουράσθην ὥστε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ ἐπὶ πλέον. Κατεκλίθην στενοχωρημένος ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου καὶ φόβῳ μήπως ἐξυπνήσω ἀργὰ καὶ δὲν δυνηθῶ νὰ προφθάσω ἐγκαίρως τὸ ἔργον εἰς τοὺς ἀνυπομόνως ἀναμένοντας αὐτὸ συμβαλλομένους. Ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν ἀμέσως. Ἐξυπνήσας τὴν πρωΐαν παρετήρησα ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ προχωρημένος, ἐννέα ὧραι. Μετέβην παρὰ τῇ οἰκοκυρᾷ ἵνα τῇ ἀποτείνω τὰς ἐπιπλήξεις μου ἐπὶ τῷ ὅτι μὲ ἄφησε νὰ κοιμηθῶ τόσῳ πολύ. Ἡ ἀπάντησίς της μὲ συνετάραξε καὶ μοῦ ἔκοψε τὸν λόγον. Εἶχον, εἶπεν,

ἐργασθῆ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὀλίγον πρὶν ξημερώση, ἰδοῦσα φῶς καὶ μὴ ἀκούουσα κρότον, ἐνόμισεν ὅτι ἀπεκοιμήθην χωρὶς νὰ σβύσω τὴν λυχνίαν, καὶ ἦλθε νά μ' ἐξυπνήση καὶ νά με ὑποχρεώση νὰ κατακλιθῶ εἰς τὴν κλίνην. Ἀλλ' ἔμεινεν ἔκπληκτος καὶ ἔμφοβος ὅτε, εἰσελθοῦσα, παρετήρησεν ὅτι ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀποκεκοιμισμένος, *ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλος τις ἐγὼ αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰργάζετο ἀνενδότως*. Ἀκούσας ταῦτα ἐξερράγην εἰς γέλωτας. Ἐπλησίασα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τὴν ἔκπληξίν μου ὅτε καὶ ἐγὼ εἶδον τὸ ἔργον μου περατωμένον καὶ ἕτοιμον κατὰ πάντα! Τόσῳ πολὺ συνεκινήθην, ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω».

(Ἐκ τῆς ἐν Ῥώμῃ «Lux»)

H. PELLETIER

Conseiller d' arrondissement, officier d'Académie.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥ

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶμεν, ἐὰν ἀληθεύῃ, τότε ἀφεύκτως ὁ γάλλος ἰατρὸς κ. Λουΐ πρέπει νὰ θεωρηθῇ εἷς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ θεραπευτικὴ θὰ εἰσέλθῃ εἰς νέον ὅλως στάδιον.

«Πρόκειται καὶ πάλιν περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς.

Ὁ ἰατρὸς Λουΐ, διάσημος φρενολόγος καὶ νευρολόγος, ἤρξατο ἐφαρμόζων τὴν «*μεταβίβασιν*» τῶν ἀσθενειῶν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Λαμβάνει ἕνα ἀσθενῆ βεβυθισμένον εἰς καταληψίαν καὶ τὸν θέτει εἰς «συνάφειαν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μαγνητικῆς ῥάβδου μετ' ἀσθενοῦς

προσβεβλημένου ἐκ νευραλγιῶν, σπασμῶν, παραλυσίας κτλ. καὶ ὅστις δὲν εἶνε ὑπνωτισμένος». Μετ' ὀλίγον τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας ἐκδηλοῦνται παρὰ τῷ ὑπνωτισθέντι, ὅστις «ἀφαιρεῖ» παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς τὴν νεύρωσίν του, τὴν παραλυσίαν του κλπ. οὕτως ὥστε μετὰ δύο ἢ τρία ἢ καὶ πλειότερα τοιαῦτα πειράματα ὁ ἀσθενὴς θεραπεύεται, ὁ δὲ ὑγιής, ὁ χρησιμεύσας ὡς ὄργανον, ἀπαλλάσσεται τῆς νόσου, ἅμα ὡς ἀφυπνισθῇ.

«Ο ἰατρὸς Λουὶ θὰ συγκαλέσῃ μετὰ τὴν 1ην Μαΐου τὸ ἰατρικὸν κοινὸν εἰς τὰ νέα ταῦτα πειράματα τὰ φαντασμαγορικο-ἰατρικά».

ΤΙ ΕΣΤΙ
ΤΟ ΑΣΤΡΩΙΟΝ ΣΩΜΑ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ)

Εἰξεύρετε τί ἐστι *Ἀστρῷον σῶμα*;

Τῆς ἐν παρομοίῳ ζητήματι ἀγνοίας συγχωρητῆς οὔσης, ἡ ἐρώτησίς μου φαίνεται ὡς αἴνιγμα· θ' ἀπαντήσω ὁ ἴδιος ἄνευ ἑβραϊκῶν ἢ σανσκριτικῶν, ἀλλά, παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ν' ἀναμίξω εἰς τὰς ἐξηγήσεις μου κόκκον τινὰ μεταφυσικῆς. Εἶνε ἀναγκαῖος οὗτος πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν πειραματισμῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἤδη θέατρον μὲν τὸ νοσοκομεῖον τῆς Charité, impresario δὲ τὸν ἔξοχον διδάκτορα Luys.

Δὲν εἶνε ἐπάναγκες νὰ ᾖ τις μέγας μύστης ἐν φιλοσοφίᾳ, ἵνα γινώσκῃ ὅτι αἱ προτεινόμεναι πρώτισται θεωρίαι ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου περιορίζονται εἰς δύο: τὴν πνευματολογικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει σύνολον δύο στοιχείων ἀντιθέτων ἢ διακεκριμένων, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ὑλιστικὴν διδασκαλίαν ἥτις δὲν παραδέχεται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὄντι ἢ τὴν ὕπαρξιν τοῦ σώματος. Τοιαῦται αἱ δύο μεγάλαι φάσεις τῆς τρεχούσης νῦν φιλοσοφίας.

Ἀλλ' ὅμως οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῶν σχολῶν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι φαινόμενά τινα, ἐπιβεβαιωμένα ἤδη καὶ παραδεδεγμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Οἱ πνευματολόγοι π. χ. στενοχωροῦνται νὰ ἐξηγήσωσι τὴν *ὑποβολήν*, ἥτις ἄγει καὶ φέρει τὴν *ψυχὴν* τοῦ ὑπνωτισμένου διὰ τῶν δακτύλων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαγνητιστοῦ· οἱ ὑλισταὶ δὲν δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐξηγήσωσι τὴν *τηλεόρασιν*, οὐδὲ *τὴν μεταβίβασιν τῆς ἰδέας*.

Τρίτη τις σχολὴ—πρὸ ὀλίγου ἀναφανεῖσα καὶ εἰς ἣν προσχωροῦσιν οἱ μῦσται τῶν διαφόρων ἀποκρύφων ἐπιστημῶν — παρέχει νέον σύστημα ψυχολογικὸν δι' οὗ τὰ φαινόμενα ταῦτα εὑρίσκουσιν ἐξήγησιν εὐσχημοτέραν. Αὐτὸ τὸ σύστημα θέτει μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἕτερον στοιχεῖον διάμεσον, στοιχεῖον συνάμα πραγματικὸν ὡς ἡ ὕλη καὶ ἀφῃρημένον ὡς ἡ ψυχή, καί, διὰ τοῦτο, προικισμένον δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων ἰδιοτήτων πρὸς παραγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ἀποκαλεῖται *ρευστὸν* ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μαγνητιστῶν (fluide), *μεσάζον πλαστικὸν* (médiateur plastique) ἐν τῇ τῶν πνευματιστῶν, (ἢ περίπνευμα perisprit) *σῶμα ἀστρῷον* ἐν τῷ μαγικῷ λεξικῷ . . . .

Τὸ *ἀστρῷον σῶμα* τῶν μάγων μοὶ φαίνεται συγγενεῦον πρὸς τὴν *ὀργανικὴν ζωὴν* περὶ ἧς ὁμιλοῦσι μὲν οἱ φυσιολόγοι δὲν δύνανται ὅμως νὰ τὴν ἐξηγήσωσι. Ἀλλ' οἱ περὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι δὲν εὐχαριστοῦνται, αὐτοί, ν' ἀποδείξωσι μόνον πῶς λειτουργεῖ τὸ *ἀστρῷον σῶμα*,ἀλλ' ἐννοοῦσι νὰ προσδιορίσωσι καὶ τὴν οὐσίαν του. Κατὰ τὸν Ἔλιφας Λέυϊ, τὸ *ἀστρῷον σῶμα* εἶνε τεμάχιόν τι τῆς ρευστῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου, μόριον τῆς κοσμικῆς ζωῆς, κεκλεισμένον ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ μεταδίδον αὐτῷ τὸν διπλοῦν μαγνητισμόν του.

Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης λεπτομερείας χαρακτηρίζεται καὶ δηλοῦται ἡ ὕπαρξις τοῦ *ἀστρῴου σώματος*.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην οἱ πειραματισμοὶ τοῦ δόκτωρος Λουὶ ἐπικυροῦσι διά τινος ἀλλοκότου τρόπου τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ἔλιφας Λέυϊ. Οἱ νόμοι τῆς polarité (τῆς ἰδιότητος τῆς πρὸς τὸν πόλον τάσεως τοῦ μαγνήτου) προεικάσθησαν ἤδη ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ δόκτωρος Chagarain, τοῦ κολονὲλ δὲ Ροκᾶ, τοῦ Δυρβὶλλ καὶ τοῦ Περεττή. Ἡ θεραπευτικὴ δὲ τοῦ δόκτωρος Λουί, βασισθεῖσα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν μαγνητῶν, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπικυροῖ καθ' ὁλοκληρίαν αὐ-

τοὺς τοὺς νόμους. Εἶδον αὐτήν, ὑπὸ τοιούτους ὅρους λειτουργοῦσαν, ὥστε ἡ ὕπαρξις τοῦ *ἀστρῴου σώματος* εἶνε ἐγγὺς ν' ἀποδειχθῇ.

Γινώσκουσιν ἤδη τὸν πειραματισμὸν αὐτοῦ τοῦ δόκτωρος Λουΐ, προκαλοῦντος, διά τινος μαγνήτου ἐπί τινος ὑπνωτικοῦ ὑποκειμένου, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀντώσεως ἢ τῆς ἕλξεως, ἅτινα, σχετικῶς πρὸς τὸν πόλον, ὁ μαγνήτης παράγει ἐπὶ τῆς πυξίδος. Οἱ νῦν πειραματισμοὶ δὲν εἶναι ἧττον ἐκπληκτικοί.

Ἰδοὺ π. χ. ἀσθενής τις οἱοσδήποτε καὶ ἰδού, ἀφ' ἑτέρου, πρόσωπόν τι ὑπνωτιζόμενον. Πρόκειται νὰ συνάξωμεν διά τινος μαγνήτου τὴν ἀσθένειαν τοῦ νοσοῦντος καὶ νὰ τὴν μεταβιβάσωμεν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου (sujet), τοῦ ἐκδοχέως (récepteur). Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐννοεῖται, δὲν διατηρεῖ τὴν μεταβιβασθεῖσαν αὐτῷ ἀσθένειαν ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὑπνωτικοῦ ὕπνου, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐχρησίμευσεν ὡς ὀχετὸς ἀπαγωγικός.

Θὰ φωνήσωσιν ὅτι τοῦτο εἶνε θαῦμα· καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ εἶδον καὶ ἐγώ.

Μοὶ δεικνύουσιν ἐν πρώτοις νεάνιδα περιελθοῦσαν συνεπείᾳ μεγίστης ὀδύνης, εἰς τὴν μανίαν τῆς αὐτοκτονίας. Τὴν ὑπέθετον ἀνίατον. Σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὴν τετάρτην *μεταβίβασιν*· τὴν ἐρωτῶ καὶ ἀπαντᾷ γελῶσα ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἡ ἰδία. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ *ἀστρῴου σώματος* θὰ εἴπωσι (καὶ δικαίως) ὅτι ἵππευσεν ἕτερον dada.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θεραπεία αὕτη, καθαρῶς «ἠθική», δὲν ἀρκεῖ νὰ μὲ πείσῃ, ὁ ἔξοχος ἐμπειροπράγμων μὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς μεταβιβάσεως ἐπί τινος ἐπιληπτικοῦ.

Ὁ ὑποκείμενος ἐκδοχεὺς—γυνή τις—ἐτέθη εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν· αἱ χεῖρές της τίθενται ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ νοσοῦντος. Ἰσχυρὸς μαγνήτης περιάγεται ἐπί τινας στιγμὰς ἐπὶ τοῦ σώματος τούτου· εἶτα, διασπᾶται ἡ συνάφεια τῶν δύο ἀτόμων. Ἡ μαγνητισθεῖσα γυνὴ ἐγένετο τότε ἐπιληπτική· τεθεῖσα εἰς κατάστασιν ὑπνοβατικῆς ὀξυδερκείας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· ὑποστηρίζει αὕτη ὅτι εἶνε ἀνήρ, περιγράφει τὰς ὀδύνας ἃς ὑφίσταται, ἐκείνας ἃς χθὲς ὑπέστη. Ἐρωτῶ χωριστὰ τὸν ἀληθῆ ἀσθενῆ. Ὑπάρχει ἀπόλυτος ταυτότης μεταξὺ τῶν λόγων τῆς μιᾶς καὶ τοῦ ἑτέρου.

Δὲν μένει πλέον ἢ νὰ φυσήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὑπνωτισθείσης ἵνα ἀφυπνισθῇ. Ὅτε ἀφυπνίσθη δὲν ᾐσθάνετο πόνον τινά, ὁ δὲ νοσῶν ἀνεκουφίσθη. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ὁ μεταγγισμὸς οὗτος τῆς

ὀργανικῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τῆς προσωπικότητος παρέχουσι διδόμενα καὶ δίκαιον εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ **πλαστικοῦ μεσάζοντος**;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν πείθομαι· νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι ἐνώπιον περιπτώσεως ὑποβολῆς, φαινομένου μυστηριώδους ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἤδη γνωστοῦ.

Μὲ ὁδηγοῦσι τότε παρά τινι νευροπαθεῖ, οὗτινος ἀγνοῶ τὸ πάθος, καὶ ὅστις διατελεῖ μεμονωμένος ἔν τινι δωματίῳ. Ὁ ἰατρὸς μοὶ λέγει νὰ θέσω ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου μαγνήτην τινά, ἐν εἴδει πετάλου, περιλαμβάνοντα τὴν κεφαλικὴν θήκην. Τοῦτο διαρκεῖ πέντε ἢ ἓξ λεπτά. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ διδάκτορος, ἀπάγω τὸν μαγνήτην καὶ μεταβαίνομεν εἰς χωριστὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ, φέρουν ὑποκείμενόν τινα ὑπνωτιζόμενον. Τὸν θέτουν ἐνώπιόν μου ἐν ληθαργικῇ καταστάσει, εἶτα, χωρὶς νὰ τῷ εἴπω λέξιν, τῷ ἐπιθέτω τὸν ὡσεὶ πέταλον μαγνήτην μου. Ὢ τῆς ἐκπλήξεως! ἐν τῷ ἅμα ὁ ὑποκείμενος περιπίπτει εἰς παραλυσίαν τῶν κνημῶν. Ἐπανέρχομαι καὶ ἐρωτῶ τὸν ἀληθῆ νοσοῦντα πρὸς ἐξέλεγξιν. Ἦτο τῳόντι παραλυτικός.

Τί λέγετε, ἀναγνῶσται;

Ἐπανήλθομεν, κατὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ ἰδίου δόκτωρος Λουΐ εἰς τὴν «βασιλείαν τῶν περιάπτων, τῶν φυλακτηρίων, τῶν ἐγκολπίων ἢ πραγμάτων εὐλογημένων φερόντων μεθ' ἑαυτῶν, μακρόθεν, εἰδικάς τινας χάριτας, ἀπορρεούσας ἀπ' ἐκείνου ὅστις τὰ καθιέρωσε!»

Μοὶ φαίνεται, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ ὁρισμὸς τοῦ Ἔλιφας Λέυϊ καθιεροῦται οὕτω.

Ἰδοὺ εἰς ποῖον σημεῖον εὑρισκόμεθα.

Μαντεύω τὴν παρατήρησιν τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν στοιχείων καὶ τῆς τοῦ *ἀστρῴου σώματος*, ἐφευρέθη χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῶν τελευταίων πειραματισμῶν τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Ἂν τις σκέπτεται οὕτω, ἀπατᾶται. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν στοιχείων εἶνε τόσῳ ἀρχαία ὅσῳ καὶ ὁ κόσμος. Δυνάμεθα, διὰ τῶν ἐποχῶν, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀλληλουχίαν της. Τὴν παρὰ τοῦ ὁμίλου τῶν ἐσωτερικῶν ἀνασταθεῖσαν σήμερον θεωρίαν ταύτην τὴν εὑρίσκομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου, διατηρουμένην παρά τινων στοῶν μαρτινιστῶν τοῦ Λυών. Μετεβιβάσθη δ' εἰς αὐτοὺς παρ' αὐτῆς τῆς ἐλευθερο – τεκτονίας τοῦ Ροδο – Σταύρου ἥτις εἶδε τὸ φῶς ἐν Γερμανίᾳ περὶ τὸ 1378 καὶ ἥτις, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Ἐπανα-

στάσεως, ἐμύει τὸν προφητικὸν Καζὼττ καὶ μᾶς ἔστελλεν αὐτὰ τὰ παράδοξα πρόσωπα: τὸν Μέσμερ, τὸν Καλλιόστρον, τὸν Σαὶν-Γερμὲν, τὸν Πασκάλην.

Ἀνατρέχοντες τὴν ἱστορίαν τὴν μαντεύομεν εἰς τὰς δοξασίας τῶν Templiers. Τὴν βλέπομεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Παρακέλσου καὶ διὰ τῶν μαγικῶν βιβλίων τῶν ἀλχημιστῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ τὴν ὀφείλουσιν εἰς τοὺς Ἄραβας. Ἡ Ἀνατολὴ εἶνε ἄλλως τε ἡ φυσικὴ πατρίς της. Ἤκμασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν περὶ τὸν 5ον αἰῶνα μετὰ τοῦ γνωστικοῦ Βασιλείδου, ἀφοῦ πρῶτον ἐκηρύχθη εἰς Ῥώμην παρὰ Σίμωνος τοῦ Μάγου. Τέλος (προσοχῆς ἄξιον), αὐτὸς ὁ ἅγ. Παῦλος διδάσκει εἰς τοὺς Κολοσσαεῖς τὴν ὕπαρξιν τοῦ *ἀστρῴου σώματος*· εἶνε τῳόντι, ἡ βάσις τοῦ χριστιανισμοῦ βεβαιοῦντος ὅτι ἡ θεότης ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτῆς, καὶ βεβαιοῦντος, ἐν τῇ θείᾳ τριάδι, τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τοῦ πνεύματος, τοῦ παγκοσμίου τέλος ῥευστοῦ.

Πόθεν ἡ τοιαύτη διδασκαλία; Παρὰ τῶν μυστικιστῶν ἐσσενιτῶν, οἵτινες ὡς ἄλλοι ἀμαθεῖς φακήριδες, τὴν διέστρεψαν, καὶ παρ' ὧν τὴν παρέλαβεν ὁ Ἰησοῦς. Εἶνε ὁ μῦθος τῆς Κοσμικῆς γενέσεως τῆς αἰγυπτιακῆς φιλοσοφίας, ὁ τριπλοῦς μῦθος τοῦ δημιουργοῦ, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς παγκοσμίου δυνάμεως.

Αὐτὰς τὰς περιηγήσεις τῆς ἰδέας εἶνε περίεργον νὰ παρακολουθήσωμεν, διότι, διὰ νέας καὶ παραδόξου τινὸς ἐπιστημονικῆς κινήσεως, ἐπανερχόμεθα σήμερον ἐπὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Φαίνεται ὅτι ἐκινήσαμεν πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς ἐπιστήμης ἥτις ἀπωλέσθη καὶ ἥτις, ὡς λέγουσιν, ἀνήχθη εἰς ὕψιστον βαθμὸν παρὰ τῶν αἰγυπτίων ἱερέων. Διετηρήσαμεν ἐρείπιά τινα τῆς ἐξόχου φιλοσοφίας των ἐξ ἧς ἐνεπνεύσθησαν οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τῆς ἀρχαιότητος: Θὰ ἐπανεύρωμεν ἤδη τὰ θαύματα, ὧν τὴν ἀνάμνησιν μόνον μᾶς ἄφησαν, διατηρήσαντες τὸ μυστικόν; Ἐδῶ μὲν ὁ κ. Σαρκὼ μελετᾷ τὰ ὑπνωτιστικὰ φαινόμενα· παρέκει, ὁ μαθητής του κ. Ζιβιὲ ἀνερευνᾷ τὰς πνευματιστικὰς ἐκδηλώσεις. Εἴδομεν τὸν κ. Λουΐ πειραματιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου μαγνητισμοῦ· αὔριον ὁ καθηγητὴς Richet θὰ μας μεταδώσῃ τὰς ἐρεύνας του ἐπὶ τῶν φαντασμάτων τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ἐμφανίσεων.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ σοφοί, φθίνοντος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤρξαντο ἀναδιφῶντες καὶ ἀποσκονίζοντες διὰ θαρραλέας χειρὸς τὴν κόνιν ἣν τεσσαράκοντα αἰῶνες ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς Ἴσιδος. Θὰ

ἐπιτύχωσι νὰ ἄρωσι τὸν πέπλον ὑφ' ὃν ἡ μυστηριώδης θεὰ ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βεβήλων;

HOMODEI (1)

Ἐκ τῆς «Dépêche» 9 Φεβρ. 1891

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΑΝΑΡΠΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚ ΓΑΖΗΣ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙΣ ΕΝΑΕΡΙΩΣ ΕΙΣ

ΑΖΩΤΟΝ

26 «Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου πρὸς μεσημβρίαν....

27 «Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἰδού, ἀνὴρ Αἰθίοψ, δυνάστης Κανδάκης. . . .

29 «Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ: Πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ . . .

39 «Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος.

---

(1) Λυπούμεθα διότι δὲν μᾶς ἐπετράπη νὰ σημειώσωμεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐγκώ, ἐν τῷ «Angelo», εἰς μυστηριῶδες πρόσωπον, σκέπει ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἐμβριθοῦς καὶ εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα συγγραφέως.

Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι οἱ Ἐσσενῖται τῆς Ἰουδαίας, οἵτινες μετὰ τῶν Θεραπευτῶν τῆς Αἰγύπτου, ὑπῆρξαν οἱ *Πατέρες* τῆς εὐαγγελικῆς ἀποκαλύψεως, δὲν ἦσαν *φακήριδες ἀμαθεῖς*. Κατεῖχον ἀπεναντίας, ἀληθῆ μάθησιν, τὴν ***Γνῶσιν***, καὶ ἐδίδασκον, καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως, ὡς καὶ οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι ἢ Ἰράνιοι, τὴν δοξασίαν τοῦ *ἀστρώου σώματος* ἢ *φερουὲ* (τοῦ περιπνεύματος Périsprit τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ), ὅπερ δὲν εἶνε ἄλλο ἢ τὸ *πνευματικὸν σῶμα* τοῦ ἁγ. Παύλου. Ch. F.

40 «Φίλιππος δὲ εὑρέθη εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισάρειαν».

Ταῦτα ἀναγράφουσιν αἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

Ὅπως ἐννοηθῇ αὐτὸ τὸ γεγονὸς δέον νὰ συγκριθῇ πρὸς ἕτερα ἅπερ ἡ ἱστορία παρέχει.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὸ θελκτικὸν ἐπεισόδιον τῆς Ἰλιάδος ἔνθα ὁ ποιητὴς διηγεῖται τὴν μάχην τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Μενελάου, καταλήγων αὐτὴν διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀφροδίτης. Ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν εὐνοούμενόν της ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου του, ἡ θεὰ λύει τὰ λωρία τῆς περικεφαλαίας του ἣν ἐγκαταλείπει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ καὶ ἁρπάξασα μεταφέρει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὸν θάλαμόν του.

Ἀφηγηθῶμεν τὸ γεγονὸς τὸ πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα σχετιζόμενον.

Τῇ ἐπαύριον, γράφει ὁ Φιλόστρατος, προσεκάλεσεν ὁ Ἀπολλώνιος τὸν Δάμιδα : Πρέπει, τῷ εἶπε, νὰ δικασθῶ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν. Ὕπαγε εἰς Δικαιάρχειαν διὰ ξηρᾶς. Ὅταν χαιρετίσῃς τὸν Δημήτριον, στραφῆτε πρὸς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς νήσου τῆς Καλυψοῦς καὶ θὰ ἴδητε τὸν Ἀπολλώνιον ἐμφανιζόμενον. Θὰ σᾶς ἴδω ζῶντα ἢ ἄλλως πως, ἠρώτησεν ὁ Δάμις ; Ὁ Ἀπολλώνιος ἀπήντησεν ὑπομειδιῶν : Πάντοτε ζῶντα κατ' ἐμέ, κατὰ σὲ δέ, ἐπανελθόντα εἰς τὴν ζωήν . . . Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Δικαιάρχειαν.

Ὁ Φιλόστρατος ἀφηγεῖται εἶτα τὰ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἀπολλωνίου εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ Δομιτιανοῦ, τὰ ἐκεῖ συμβάντα καὶ τὰς πρὸς τὸν φιλόσοφον ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ δ' οὗτος ἀπαντῶν προσέθηκεν ὅτι ὤφειλον νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὴν κατηγορίαν δι' ἀνθρώπων ἀξιοπίστων, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὑψώθη μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου θόρυβος ἐπιδοκιμασίας . . . ὁ Δομιτιανὸς νομίσας ὅτι οἱ παρεστῶτες ἐμαρτύρουν ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἔκπληκτος δ' ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ λογικῇ τῶν ἀπαντήσεών του τῷ εἶπε : Σὲ ἀθωόνω τῆς κατὰ σοῦ κατηγορίας· ἀλλὰ σὲ κρατῶ μέχρις οὗ συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ σοῦ. Τότε ὁ Ἀπολλώνιος εἶπε : . . . Πρέπει δὲ νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγώ, ἄλλως στείλατε νὰ συλλάβητε τὸ σῶμά μου, διότι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχήν, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμά μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιέλθῃ εἰς

τὴν ἐξουσίαν σου. Ἅμα ὡς εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ δικαστηρίου . . .

Ὅτε ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸν ἐκτεθέντα θαυμάσιον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον, ἡ διαγωγὴ τοῦ τυράννου ὑπῆρξεν ἀλλοία ἢ ὡς ἀνεμένετο . . . Οὐδὲν ἐκ τούτων ἔπραξεν εἴτε . . . εἴτε ἐννοήσας ὅτι οὐδὲν ἴσχυε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου . . .

Ὁ Ἀπολλώνιος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸ μεσημβρίας· πρὸς τὴν ἑσπέραν, ὁ Δάμις καὶ ὁ Δημήτριος τὸν εἶδον εἰς τὴν Δικαιάρχειαν (ἀπέχουσαν τῆς Ῥώμης 250 χιλιόμ.). Ἰδοὺ διατί εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Δάμιδα νὰ μεταβῇ διὰ ξηρᾶς εἰς Δικαιάρχειαν, χωρὶς ν'ἀναμένῃ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης. Δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ, ἀλλὰ ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν οἰκειότερον τῶν μαθητῶν του τί ἔδει νὰ πράξῃ σύμφωνα πρὸς τοὺς σκοπούς του.

«Ὁ Δάμις εἶχε φθάσει τὴν προτεραίαν καὶ διηγηθῇ πρὸς τὸν Δημήτριον τὰ προηγηθέντα τῆς δίκης συμβάντα . . . Οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἕτερος ἤλπιζον νὰ ἐπανίδωσι τὸν Ἀπολλώνιον . . . ἐν τούτοις σεβόμενοι τὸν χαρακτῆρά του, συνεμορφώθησαν πρὸς τὰς παραγγελίας του. Ἀπηλπισμένοι ἐκάθησαν εἰς ἓν ἱερὸν τῶν Νυμφῶν . . . ὁ Δάμις ἐπανήρχισε τὰ παράπονά του. Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε: Θὰ ἐπανίδωμέν ποτε τὸν ἐνάρετον φίλον μας; Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀπολλώνιος, ὅστις ἦτο ἐκεῖ, εἶπε: Θὰ μ' ἐπανίδητε ἢ μᾶλλον μὲ ἐπανείδετε. Εἶσαι ζῶν! ἐφώνησεν ὁ Δημήτριος, διότι ἂν ἔχωμεν ἐνώπιόν μας τὴν σκιὰν τοῦ Ἀπολλωνίου, δὲν θὰ παύσωμεν κλαίοντες. Ὁ Ἀπολλώνιος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἰδέ, τῷ εἶπε, καὶ ἂν σᾶς διαφύγω, τότε εἴπητε ὅτι εἶμαι φάσμα σταλὲν παρὰ τῆς Προσερπίνης, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οἱ καταχθόνιοι θεοὶ φανερώνουσι πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς θλίψεως καταβεβλημένους. Ἂν ἀπεναντίας . . . Ἀλλὰ πῶς λοιπόν, εἶπεν ὁ Δημήτριος, ὡδεύσατε τοσοῦτον δρόμον ἐν τόσῳ ὀλίγῳ χρόνῳ; Δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀπολλώνιος, τὸν κριὸν τοῦ Φρίξου ἢ τὰς πτέρυγας τοῦ Δαιδάλου; Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ τὸ πιστεύσητε καθὼς καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, τὸν βλέπω πάντοτε παρόντα παρὰ σοί, εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σου».

Τὸ γεγονὸς τοῦτο τοῦ Ἀπολλωνίου εἶνε ἀπολύτως ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ Φιλίππου. Εἶνε τῆς αὐτῆς φύσεως . . . εἶνε ἐπίσης βεβαιωμένα διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μαρτυριῶν, ἐκτὸς πάσης ὑποψίας τυγχανουσῶν.

Ἀποδεικνύονται ἀνθρωπίνως, διὰ μαρτυριῶν ἀνθρώπων. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἤδη ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου· μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ ἐξήγησις δι' ἀμφότερα τὰ γεγονότα εἶνε κοινή· δὲν εἶνε δὲ δυνατὸν νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν διὰ τὸ μὲν ἂν ᾖ εὐπρόσωπος διὰ τὸ δέ, ἢ ἂν ᾖ ἀποδεδειγμένη διὰ τὸ ἕτερον.

P. F. COURTÉPÉE

(Ἐκ τῆς Réligion Universelle τοῦ Ἰουλ. 1891).

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ

Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσες.

Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

(Συνέχεια).

EUG. NUS

Ναί, ἡ ἀλήθεια αὕτη ἄρχεται μακρόθεν· ἡ εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πίστις, σύγχρονος τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, εἶνε τόσῳ ἀρχαία, ὅσῳ καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ πρὸς ἣν εἶνε ἐντελῶς συνδεδεμένη. «Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἔλεγεν ὁ Κικέρων, ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν μονιμότητα τῆς ψυχῆς».

Ἔνστικτον, καίτοι συγκεχυμένον βεβαίως ἐνίοτε, οὐχ ἧττον συνίστα αἴσθημά τι πραγματικὸν καὶ ἐμβριθές.

Πόθεν αὐτὴ ἡ πίστις ὅλων τῶν αἰώνων, ὅλων τῶν μερῶν; Προέρχεται ἐκ τῶν αἰσθήσεων, ἃς ὑπερβαίνει ἢ ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ κόσμου, εἰς ἣν ἀντιφάσκει;

Τὸ λογικὸν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει αὐτὴν ἣν ὁμόθυμον παραδοχήν, τὴν συναίνεσιν, διότι ἡ τάξις ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν ὀρέξεων, ἡ δὲ δίψα τῆς αἰωνιότητος ἥτις κεῖται ἐν τῷ βάθει τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως εἶνε ἀνάγκη φυσική, ἀπαιτοῦσα ἱκανοποίη-

σιν, εἶνε ἔνστικτον τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ὄντος, ἔχον τὸν λόγον τοῦ εἶναι, τῆς φύσεως μὴ ἐνεχούσης μηδὲν τὸ ἀνωφελές.

'Αλλ' ὦ πάτερ ὑπέρτατε ! μήπως ἔχω ἀνάγκην τοσούτων συλλογιστικῶν ἐπιχειρημάτων ; 'Αφοῦ εἶσαι ὅλως ἀγάπη, εἶνε δυνατὸν ἐγὼ ν' ἀποθάνω ;

GABR. DELANNE

Τὸ ἐνισχύον καὶ ἐπιβεβαιοῦν ἔτι μᾶλλον τὴν ὡραίαν πίστιν μας, εἶνε ὅτι ἡ ὕλη τοῦ περιπνεύματος, οὖσα σῶμα ἁπλοῦν καὶ ὄχι σύνθετον, δὲν δύναται νὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ ἀρχικὴ ἁπλότης εἶνε ἡ φυσικὴ βάσις τοῦ σύμπαντος, τῆς δὲ ψυχῆς οὔσης ἀτομικῶς μεμερισμένης ἐν αὐτῷ τῷ παγκοσμίῳ ρευστῷ, οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ ἀποσυνθέσῃ τὸ περικάλυμμά της ὅπερ εἶνε ἀθάνατον ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως· ἀφοῦ δὲ σχήματα τόσῳ κατώτερα, ὡς τὰ ἁπλᾶ σώματα, διατηροῦσιν ἀκλόνητον μονιμότητα, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι τὸ περίπνευμα εἶνε ἀπείρως μονιμώτερον ἔτι. Ἄρα ἡ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος, διότι τὸ νὰ διατελῇ καὶ μετὰ θάνατον ὑπάρχουσα ἡ ψυχὴ ἐν ἀκεραιότητι τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν δυνάμεών της, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ δύναμις, ἡ συνενοῦσα τὸ διανοητικὸν στοιχεῖον πρὸς τὸ περίπνευμα, εἶνε ἀναλλοίωτος· ὅπως δὲ δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ φύσει ἀπόλλυται, οὕτω δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀθανασίαν, διότι οὐδεμία φυσικὴ αἰτία εἶνε ἱκανὴ νὰ διασπάσῃ, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν ἕνωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ περικαλύμματός της.

FIRMIN NEGRE

Αἱ γνῶμαι διαιροῦνται. Ὁ ὑλιστὴς δὲν πιστεύει ἢ εἰς *μόνην* τὴν ἐνεστῶσαν ὕπαρξιν. Ὁ πνευματολόγος πιστεύει εἰς δύο ὑπάρξεις : τὴν ἐνεστῶσαν ζωὴν καὶ τὴν μέλλουσαν. Ὁ πνευματιστὴς πιστεύει εἰς πλείστας ὅσας ὑπάρξεις.

Τίς τῶν τριῶν ἔχει δίκαιον ; — Ὁ πνευματιστής· διότι ὁ πνευματολόγος σταματᾷ εἰς τὴν ὑπερτύμβιον ζωήν, ἄνευ ἐγκύρου αἰτίας, καθότι ὁ ἀριθμὸς δύο εἶνε πληθυντικὸς καὶ ἅμα ὡς πιστεύει τις εἰς δύο ὑπάρξεις, οὐδένα λόγον ἔχει ἀρνούμενος τὴν τρίτην, τὴν τετάρτην, ἀριθμόν τινα οἱονδήποτε. Ἵνα ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ δύ-

νηται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐνεστῶσα ὕπαρξις ἀρκεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν ἡμῖν τὴν κτῆσιν ὅλων τῶν γνώσεων, ὅλων τῶν προσόντων, ἢ ὅτι θὰ κτήσηταί τις ταῦτα ἐν αὐτῇ τῇ δευτέρᾳ ζωῇ ὡσεὶ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὰς ἱερὰς γνώσεις τῆς δικαιοσύνης τὸ νὰ παραχωρῆται ἡ ἐπιστήμη εἰς ὅντινα οὐδὲν ἔπραξεν πρὸς κτῆσιν αὐτῆς, καὶ ἡ εὐτυχία εἰς ὅντινα οὐδὲν ἔπραξεν ἵνα ἀξιωθῇ ταύτης!

Ὁ ὑλιστὴς δὲν ἐξέρχεται τῆς πραγματικῆς καὶ ἁπτῆς μονάδος. Ἂν ἐξήρχετο θὰ ἐγίνωσκε πλέον ποῦ νὰ σταματήσῃ.

Ἡ τρίτη ὑπόθεσις εἶνε λοιπὸν ἡ μόνη παραδεκτὴ καὶ ἡ πιθανωτέρα, διότι ὅλοι οἱ φιλόσοφοι παραδέχονται τὴν ἀνάγκην τῶν αἰσθήσεων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν γνώσεων· ἡ δὲ φύσις μᾶς δεικνύει ὅτι οὕτω δέον νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα.

Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν πνευματολόγων ἔπρεπεν ἡ φύσις νὰ μεταβάλλῃ τοὺς νόμους της, ὅπερ δικαιούμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν. Ἡ λογική, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ὑπαγορεύει ὅτι ὁ πιστεύων εἰς δύο ὑπάρξεις, πιστεύει εἰς τρεῖς, τέσσαρας, εἰς σειράν τινα ἀπροσδιόριστον ὑπάρξεων.

ΒΟΛΤΑΙΡ

Δὲν φαίνεται ἤδη ἐκπληκτικὸν τὸ πιστεύειν εἰς τὸ δὶς γεννᾶσθαι ἀντὶ ἅπαξ. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει εἶνε ἀνάστασις.

AUZANNEAU

Μόνον διὰ τῆς μετενσαρκώσεως δυνάμεθα νὰ διΐδωμεν τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐνεστωσῶν ἀνισοτήτων.

MAR. GEORGES

Ὄχι μόνον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀναγεννηθῶμεν εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν νὰ ζήσωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπί τινος ἄλλης γῆς οἱασδήποτε. Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ διάρκεια μιᾶς μόνης ὑπάρξεως ἀρκεῖ νὰ κατεργάσηται ἐγκεφάλους τῆς ἰσχύος ἑνὸς Κέπλερ, ἑνὸς Λαπλάς, ἑνὸς Πασκάλ, κπλ.; Πρέπει τοτε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ μικρὰ τέρατα καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα φυτρόνουσιν ὡς τὰ κρυπτόγαμα, καὶ ὅτι ἡ φύσις ὑπερπληροῖ τοὺς μὲν μὲ ὅλα τὰ δῶρα, ἀρνεῖται δὲ τὸ πᾶν εἰς τοὺς δέ. ***Οὐδεὶς γινώσκει ἢ ὅ,τι ἔμαθε.***